

ν' απολογηθή, δεν είχε δα τον είχε συμβουλευθεί ο δικηγόρος του, μη εντελώς διαφορετικά πράγματα, που προκάλεισαν πάρα τα γέλια του κοινού...

Από βραδύς είχε φάει ένα ψάρι, το οποίο ένοιωσε τώρα ν' ανεβοκατεβαίνει στο στομάχι του. Όταν μάλιστα ο πρόεδρος άρχισε να διαβάζει την απόφαση, όλα τα σπλάχνα του είχαν φτγεί από τη θέα τους. Ένας χροός ιδρώτας τον έβλεπε από πάνω ως κάτω, ενώ το άριστερό του πόδι είχε γίνει κατάξερο. Δεν άκουγε πια, δεν άκουγε τίποτε!... Και ήταν αναγκασμένος να στέκεται όρθιος.... Όταν, τέλος, επέτρεψαν σ' αυτόν και τους συντρόφους του να καθήσουν, ο εισαγγελεύς σημάχθηκε και είχε κάτι άκατανόητο γι' αυτόν... Και άμέσως παρουσιάστηκαν, ούν νά είχαν βγεί από τη γη, οι χωροφύλακες και, με τα σπαθιά γυμνά, περιβάλλοντας όλους τους κατηγορούμενους. Διάταξαν τότε τον Άντιεφ νά σηκωθεί και νά τους άκολουθήσει.

Τότε μόνο ο Άντιεφ κατάλαβε ότι τον είχαν χηρούξει ένοχο και ότι τον συνελάμβαναν. Μη δέν έτρομάζε, ούτε ξαφνιάστηκε. Ή κατ'ελάχιστον στο στομαχιού του ήταν τέτοια, ώστε δεν ιπυρσώσε νά κοιταστή γι τίποτε άλλο...

— Δεν θά μάς αφήσουν λοιπόν νά ξαναγυρίσουμε στο ξενοδοχείο; ρώτησε ένα από τους συντρόφους του. Κ' εγώ έχω αφήσει εκεί τρία ρουβίκια και δύο ρέγγες.

Πέρασε τη νύχτα του στη φυλακή της άστυνομίας, χωρίς νά κοιμηθή καθόλου.

Την άλλη μέρα το πρωί, όταν ο ούρανος άρχισε νά θαμποεγγίη, τον διάταξαν νά σηκωθεί. Δύο στρατιώτες, έφ' έβλου λόγχι, τον ώδηγησαν στη μεγάλη φυλακή της πόλεως. Στο δρόμο δέν τον άφησαν νά βαδίσει στο λεζοδρόμιο, μη των περνούσαν από τη μέση του δρόμου, όπου τά βρώμια και χιόνια έβλικαν. Στο στομάχι του εξακολουθούσε ν' ανεβοκατεβαίνει το ψάρι που είχε φάει και το άριστερό του πόδι δέν το ένοιωσε καθόλου.

Στη φυλακή έμαθε πως τον είχαν καταδικάσει σ' έξορία, στη Σιδηρία. Μη κι αυτό ούτε τον ξαφνίασε, ούτε τον τρομάξε... Του φρονόταν πως ή δική δέν είχε τελειώσει, πως τά πράγματα θά τραδούσαν άκόμα κι' δια δέν είχε βγεί άκόμα ή άληθινή «άπόφαση». Και άρχισε νά περιμένει στη φυλακή του, κάθε μέρα, αυτή την «άπόφαση».

Πέρασε ξη μήνες στη φυλακή κι' ήθελε ο καρός νά τον στείλουν στη Σιδηρία. Τότε ή γυναίκα του κι' ο γιός του ο Βασιής πήγαν γιά πρώτη φορά νά τον δούν και νά τον άποχαρητήσουν. Και τότε μόνο, βλέποντας την άλλοτε μεγαλοπρεπή και σοματώδη γυναίκα του, γρηά, άδύνατη κι' έλεινα ντιμένη—τόσο που δυσκολεύτηκε νά την άναγνωρίσει—και το γιό του νά φοράη, αντί της μαθητικής του στολής, μηά μπλούζα πρσίτικη, παλιή και τριμμένη, κατάλαβε ότι ή τύχη του είχε κανονιστεί όριστικά και ότι, και καινούργια άπόφαση νά έβγαινε, αυτός δέν θά ξαναγυρίσει ποτέ πια στο παρελθόν του... Και, γιά πρώτη φορά, από την άρχη της δίχης και της φιλακισιώς του, ο Άντιεφ, αφήνοντας το θυμώμενο του ύφους, άρχισε νά κλαίη παρκά...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΤΣΕΧΩΦ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ
ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΥ

Κατά τον πόλεμον του 1913, στην ίδια μεραρχία, αλλά σέ διάφορα τάγματα, υπηρετούσαν ως ειζονοι δύο άδελφοί, Σταματιόν όνομαζόμενοι και καταγόμενοι από τας Θήβας. Ο Ένας απ' αυτούς έφρονόθη κατά τη μάχη της Δοιράνης άπάνω σ' ένα ύψωμα. Ο Άδελφός του όμως δέν είχε μάθει άκόμη το θάνατό του και το βράδυ κίχθηκε νά φάγη με κάποιο σοματωμάτη του ένα άρνι, που το βρήκαν στο δάσος και τήρησαν. Όλη ή δρεξίς όμως που είχε το κίχη άξφαρνα με μιάς και με δυσκολία έβγαλε στο στόμα του λίγες μπουκιές.

— Δέν μπορώ νά καταλάβω τί μου συμβαίνει, έλεγε. Πρώτη φορά βρίσκομαι τόσο άνοστο το κρέας.

Το πρωί, όταν έμαθε το θάνατο του άδελφού του, έλεγε με κλάμματα στο σοματωμάτη του: — Τό ελδες, φίλε μου; Ήταν το αίμα του σκοτωμένου, που έκανε το κρέας τόσο άνοστο χτές!...

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Πώς πεθύνουν οι Κολοκοτρωνάτοι

Στά στενά της Κρέσνας, κατά τον Έλληνοβουλγαρικό πόλεμο, τραυματίστηκε ο ήρωικός ταγματάχης Γεώργιος Κολοκοτρώνης.

— Ένας συνταγματάχης έρεξε τότε κοντά του και του είπε:

— Κύριε ταγματάχη, νά άποχωρήσετε απ' τη μάχη!

— Ένας ταγματάχης άποχωρεί από τη μάχη, κύριε συνταγματάχη, του άπάντησε ο Κολοκοτρώνης, ένας Κολοκοτρώνης όμως δέν άποχωρεί ένόσω είνε ζωντανός!

Και εξακολούθησε νά πολεμάη πληγωμένος, επί πέντε-έξη ώρες άκόμα, έως ότου μηά δεύτερη σφαίρα τον άφισε νεκρό!...

Ο πολιτικός άνήρ και το... κενόν

Ο μακαρίτης Θ. Δηλαγάνης έλεγε κάποτε σέ μερικούς φίλους του, οι όποιοι τον έμολούζαν νά μιλήσει από του περιήρμον εζώστους του, σέ μηά μεροδιούλωση, επειδή οι άζροατοι ήσαν έλάχστοι.

— Ο πολιτικός άνήρ, κύριε, όταν δέν έχει άζροατήριο, πρέπει νά άγορευή προς το κενόν!...

— Κοιτόν. Το κενόν είμαστε κύριε Πρόεδρε; ρώτησε ο κ. Πετρίδης, πρώην ύπουργός.

— Όχι, το κενόν είπα, διότι κάποτε θά εύρεθούν άνθρωποι που θά πλησιάσουν νά τον άκούσουν, όταν ο πολιτικός άνήρ είνε ζώτω!

Τό ιστορικό τηλεγράφημα του Φιλάρτου

Όταν στα 1918 ή έπίσημος Έλλάς εκμύνητο μεταξυ έξόδου στον πόλεμο και εμμενούς οδδετερότητας, ο μακαρίτης Φιλάρτος, ο όποιος ήταν υπό της έξόδου της Έλλάδος, έτηλεγράφησε στον Βασίλεα Κωνσταντίνο, από τον Περισά, το περίφημο εκείνο:

« Β α σ ι λ ε υ , ξ ι φ ο υ λ κ η σ ο ν η π α ρ α ι τ η σ ο υ »

Αυτό όμως παρεξηγήθηκε από την τότε Κυβέρνηση

και ο Φιλάρτος αναγκάστηκε νά καταγράφη νά κίνημα της Θεσσαλονίκης, όπου ανέλαβε την διεύθυνση του Πολιτικού Γραφείου του κ. Βενιζέλου.

Τό γραφείο αυτό της Τριανδρίας ήταν τότε στο ύπόγειο του Κυβερνητιού της Θεσσαλονίκης. Ή γραφισία συνεπώς ήταν εκεί μέσα άρκτη και από τέλος ο Φιλάρτος έπαθε ρευματισμούς.

Μιά μέρα παρουσιάστηκε στον Βενιζέλο.

— Κύριε Πρόεδρε, του είπε, ήρθα εδώ γιά ν' άποθάνω γιά λόγους δημοκρατικούς και οχι!... ρευματικούς!...

Και άπέχωρησε, παραιτηθείς από ύπουργήματος.

Άστεια των πολεμιστών

Στον Βουλγαρικό πόλεμο ένας ειζονος έπειράζε έναν άλλον συνάδελφό του, γεμάτων έπιδείσιως.

— Πολλά κεντρομάτια έχεις, βρε συνάδελφε.

— Χαρά σέ μένα, αν πάσουνε, δέν λές.

— Και αν τί λές πως θά φτωρώσουν;

— Χι... Ξέρω κι' εγώ... Τα κεντραδιά από μάνιχηρ κι' από πολεμβόλα είνε... Λές νά φτωρώσουν... έπιφολόγες;...

Ένας άλλος πάλιν ειζονος είχε τραυματισθή στον Τοικρακό πόλεμο και ή πληγή του είχε άφισε μηά ούλη στο πρόσωπο.

Τραυματίστηκε ύστερα και στον Βουλγαρικό και το νέο τραύμα του άφισε μηά δεύτερη ούλη, κοντά στην πρώτη.

— Ποιά είνε καλύτερη από τις δύο; τον ρώτησε ή νοσοκόμος του μηά μέρα.

— Ή πρώτη θέλει βουλκωμα μ' άσημη κι' ή δεύτερη με μάλαμα, άπάντησε ο ήρωικός ειζονος.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ή γυναίκες που δέν έχουν φίλες, έχουν αντίηλους.

Όταν μιάς έπισκέπτεται ή φιλοδοξία, μηά άπαχωρετά ή φρόνησις.

Αν άνοιξης την πόρτα στην άληθεια και στο ψέμμα, πρώτο θά ιπτή το ψέμμα.

Όποιος έμπιστεύεται σέ φίλω και δανείζει σέ άπιστο, βρσκει παντού τα μυστικά του και ποθενά τα λεπτά του. ....

Εύτυχει όστις επιδιώκει την εύτυχία των άλλων.

